

Кума Лиса се обърна. Вrabчо хвъркаше към нея.

— Казвай, Вrabчо, какво има!

— Почакай, кума Лисано! Всички кокошки пристигат! Размислиха и решиха на Божи гробъ съ тебъ да дойдатъ. Поръчаха да ги чакашъ.

Спрѣ се насрѣдъ пѣтъ Лисана. А Вrabчо назадъ се върна, Шарка бързокракѣ намѣри, на ухото му изцърка:

— Ставай, побратиме вѣренъ! Скоро въ лисината кѣща! Пѣтля трѣбва да избавимъ! Иначе отиде, братко, пѣвеца ни сладкогласенъ! Ще го схруска кума Лиса!

Щомъ туй рече, хвъркна Вrabчо. Припна Шарко подиръ него. Превариha кума Лиса. Въ кѣщичката ѝ се скриha.

Хаджи Лиса насрѣдъ пѣтя чака пѣтлювитѣ дружки. Чака дълго. Не дойдоха. Тя къмъ кѣщи се подпѣти и на умъ си заговори:

— „Кокошкитѣ не дойдоха, но и пѣлето ми стига за гошавка тая вечеръ. Хубавъ Божи гробъ ще види на лисицата въ устата!

Хаджи Лиса въ кѣщи влиза. Вrabчо съ поклонъ я посрѣща.

— Добре дошла, кума Лисо!

— И ти добре дошелъ, лѣжльо! — виква Лиса ядовито. — Следъ месѣето на пѣтлето ти добавка ще ми бѣдешъ!

— Бива, бива, кума Лисо. Но азъ и другарѣ си вода. Той ще ти приседне малко.

Рипна Шарко, дръпна Лиса. И изпустна тя пѣтлето, па съ разкѣсано кожухче хукна, скри се изъ гората.

Пѣтлю дѣхъ пое и рече:

— Живи да сте ми, другари! Добрината ви голѣма нивга нѣма да забравя. Новъ животъ сега живѣя. Предъ двама ви клетва давамъ: „Нѣма вече да глупѣя!“

